

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 7.

1. APRIL 1933

5. ÅRGANG

Misjonsarbeidet i India og Kina

INDIA

Bangalore, India 31/1 31.
Elskede brodere og søstre i Herren, Nåde og fred!

«Den som ofrer takksigelse ærer mig og den som går den like vei, ham vil jeg la skue Guds frelse. Salm. 50, 23.

Priser Herren, ti han er god, hans miskunnhet varer evindelg.» Salm. 116, 1.

I sannhet vi har meget å prise Herren for, mest av alt for det evige liv, som vi har i Kristus Jesus. Når vi sammenligner våre prøvelser med den herlighet som skal åpenbares på oss, så kan vi med sangeren istemme at «jordlives strid er kun småting når hjemme i himlen vi står». Tenk når engang hver tåke er forsvunnen og Gud skal avtørre hver tåre av våre øine.

Atter har et nytt år opprunnet med dyrebare muligheter. Må Herren hjelpe den enkelte av oss at trofast benytte hver anledning han skjenker oss, og forherlige ham i våre liv såvel som våre ord.

Julen begynte tidlig i år for vi hadde en liten tilstelning for våre små skolebarn den 21. desember. Først sang de og gjengav bibelberetninger og vers de hadde lært, derefter holdt vi en liten tale for dem og bønn og sist av alt fikk de hver sin pakke med indiske søtsaker. Så tok vi mål av de fattigste av dem for kjoler og skjorter. Juleaften hadde vi vår lille tilstelning i hjemmet og gleden var stor hos de små når de fikk sine gaver. Juledag hadde vi en velisnet stund da vi samles om Jesus som ga avkall på himlens herlighet og kom til vår syndige jord i menneske-skikkelse.

Tidlig annen juledag fikk vi bud om at en av våre naboer, en ung engelsk pinsemissionær, hadde flyttet høiere op midnatt den 25. Hun hadde sorte småkopper, og enden kom så pusselig. Hun hadde bare vært i India i 2 1/2 måneder. Hun blev ført til lasarettet kl. 8 juledags kveld og døde kl. 12. Det var nok et slag for hennes ektefelle, dog han vant herlig seier og priste Gud ved graven. Både småkopper og byldepesten herjer nu her i Bangalore. De har en fryktelig skikk her i syd India. De anser det som en dyd å ha småkopper og overføre dem til andre og om de kan besmitte en hvit person så er døden enu større hos småkopppeguden. Det går så langt at de samler skal fra småkoppespatienter, legger dem i en jordkrukke og setter den i veien som offer til småkopppeguden, så de passerende kan snuble over den og bli smittet. Tenk hvor dypt ned satan har ført disse arme sjele. Kan det sies noen steder, så kan det sies her i India: Jeg går i fare hvor jeg går. Dog

Brev fra Desmond og Schröder

når vi bor i den allmektiges skygge, sa er vi trygge om usikkerhet ved vår Sove og tusen ved vår høire.

Nyttårsdag hadde vi en salig stund om Herrens bord. Rummen syntes så åpen. Vi var ikke utslutte, men Jesus var i vår midte. På kvelden hadde vi en veisnet stund i en liten sal hvor noen irer samles. Br. Desmond taite om malesnoren. Vi kan ikke male Guds nåde og fylde. En ung broder var mektig under anuens kraft; vi hadde også gleda en ledende tre sjele til korsets fot. Gud skje ære og pris. Det kjennes som et nytt stot fremad når sjele kommer til Frelseren. Be for disse at de må bevares i nåden og gå frem til større fylde.

Kan til Guds ære si at jeg føler mig meget sterkere enn da sist vi skrev. Har jo hatt flere anfall men de varer ikke så lenge. Har fått slik forvisning at Herren i sin tid skal helt sette mig fri fra denne sykdom, sitt navn til ære og pris. I forrige uke hadde jeg gleda en igjen å fremføre budskapet fra Herren for en forsamling av mødre. Br. Desmond står i fra tidlig morgen til sent på kveld ennskjont han ikke er helt frisk. Be at Herren må ro-

re også ved hans legeme. Vårt ønske og hoieste begjer er å bli istandsatte til som aldri før å bringe frelsens glade budskap til dem som synker i synd og elendighet.

Motta vår hjerteligste takk for eders bistand med fredshilsen fra oss alle.

Eder i nåden forenede
br. og str. Desmond.

KINA

Yutzeshien, Shansi,
18. januar 1933.

Kjære br. Toftner og misjonsvenner i Norge.

Ti han kjenner den vei jeg holder mig til: prøvet han mig, så skulde jeg gå frem som gullet. Min fot holdt sig i hans spor, jeg bevaret hans vei og boide ikke av.

Job. 23, 10. 11.

Hjertelig takk, kjære broder, for ditt meget velkomne brev med innlagte gave fra vennene på misjonen og fra dem på Haslum. Herren vil rikelig belønne eder alle. Han glemmer ingen, og vet den beste vei å gi alle efter sin rikdom i Kristus Jesus.

Det er med glede jeg skriver dette brev til eder dyrt kjøpte og gjenløste venner i vår dyre Jesus.

Guds underbare omsorg i smått og stort

En søndag jeg hadde vært til en utstasjon og var på «Jenvei» på eftermiddagen sa var jeg så skrekkelig trett, for det hadde vært stekende hett hele dagen.

Jeg sukket til Herren om nåde og kraft til å komme hjem, jeg hadde enda to timers ridning tilbake av veien, da kom det en bitte liten sky for solen, og den blev stille slik at der blev en liten skygge over mig. Eftersom jeg gikk flytted den sig, så jeg fikk vandre i dens skygge hele veien. Rundt om var det brennende solskinn. A, hvor det var vederkvegende å få vandre i Herrens skygge. Lovet være hans dyre navn.

Syk og nedbrutt lå jeg på et stort hospital i en fremmed by, blandt bare fremmede mennesker. En kveld oversøstere gikk rundt og så til alle patientene og sa godnatt, kom hun ikke til min seng. Jeg følte mig så forlatt, og det at jeg lå blandt bare fremmede gjorde at jeg følte mig enda mere forlatt og ensom. Da søstere forsvant ut gjennom døren begynte jeg å gråte og sa så til Jesus: Jesus, jeg kjenner mig så ensom her, vil du gi mig en opmuntring? Please, send henne tilbake. Omkring ti minutter se-

ner kom hun tusende i tusmerket like bort til min seng og sa: «Jeg følte som jeg forglemte en av min familie.» Hun snakket litt med mig og så gikk hun.

Men å hvor lykkelig jeg blev, for jeg så deri min Frelseres underbare omsorg og kjærlighet. Det var han som sendte henne tilbake, hun brukte ellers aldri å komme tilbake efter hun hadde slukket lampene og gått.

Det nærmet sig tiden da jeg skulde fylle femti år, og ved en slik anledning er det jo likesom man gjerne ønsker å se noen av sine egne, men her var jeg alene på en misjonsstasjon. Noen dage iforveien kom der noen store, nydelige knopper på noen nellikblomster som stod i kjøkkenhaven. Som jeg pludselig fikk øie på dem en dag, var det som en stemme talte til mig og sa: Dette er Guds gave til dig til din femtiårsdag, og kvelden før så var de just akkurat passe utsprungne til å ta, to store røde og to gule, så store og fine. Aldri har jeg fått en jordisk gave, som har frydet mig slik som de nellikblomster. Jeg så Guds storhet, hans kjærlighet hans omsorg, og når jeg så på mine blomster så måtte jeg prise min

Fader i himmelen. Han er Fader for alt som kaldes barn i himlen og på jorden.

Hvor herlig å se ham i stort og smått.

Sist jeg var i Norge, var det en dag jeg var på vei til en stasjon for å reise med toget. Jeg følte mig fristet til å bli mismodig når jeg tenkte på Afrika, noden og behovene derute — også de finansielle. Som jeg gikk der på veien sa jeg til Gud: «Min Fader, det er riktig nedfor med mig idag, vil du gi mig en opmuntring?» — Efter å ha reist en halv time med toget fikk jeg aldeles overraskende en større gave til misjonen, og med det samme hvisket Herren til mig: Her har du opmuntringen! Er ikke vår Gud en underfull Gud? O jeg ønsker og lenges efter mere helt å være hengitt i hans hånd, den trofaste. Hans øine erarer rundt den ganske jord for kraftig å støtte dem som forlater sig på ham. Se din Gud, din store Gud.

Hjertelig hilsen til alle Guds kjære barn fra en av hans tjenere i Afrika.

Hilma Hermansen.
New Haven, M. S. P. O.
Hlatikulu, Swasiland,
South Afrika.

irisk. Svaret var: «Ja, det blir som Herren vil, hans vei er best.

«Men en dag som jeg var meget neustemt og satan gjorde alt umulig, gikk jeg i bønn og blev der innfor Herren til han ga meg såig visshet om at min mann skulde bli irisk. Gud er ikke et menneske at han skulde lyve, ei heller et menneskebarn at han skulde angre. Skulde nan si noe og ikke gjøre det, og skulde nan tale og ikke holde det? 4. Mos. 23, 19. Det var meget rørende å se de kristne komme den ene efter den annen med fredshilsninger og små gaver. Vi ber alle at var kjære pastor snart må bli irisk. Vi vil sa gjerne se ham og ønske ham fred. Ja den rettferdige manns bonn formår meget nar den er iherdig. Ære til Jesus. I tro til Jesu loiter tror jeg min mann snart skal bli helt frisk igjen. Be med oss for dette kjære venner, jeg vet at dere i Oslo som visste han var syk, var med i bønn for seier, dette var trostende å vite.

Nu må jeg takke dere alle over hele Norge gjennom dette brev, for all den kjærlighet som er bevisst oss i det svunne år, og de gaver som i har sendt i kjærlighet til Jesus og hans arbeide på dette sted, det er med stor takknemlighet til Gud og eder, at vi nar mottatt dem og brukte det til størrens ære, og sjeles frelse, så langt Herren har gitt oss visdom. Predikerens bok sier: All ting har en bestemt tid, og en tid er der for enhver idrett under himlen, derfor også tid til å gi og motta, at sa og hoste. Må Deres innhøstning bli stor kjære venner for han har ikke sagt, at den som gir en av disse små endog bare et beger koldt vann å drikke, fordi han er disippel, sannelig sier jeg eder, han skal ingenlunde miste sin lønn. Jesus har vært oss usigelig god i dette år som er svunnet, trengsler har det vært, men han har også gitt oss krefter efter behov, og nåde til i alt å se hans faderhånd som leder og bærer oss frem mot målet, og drar oss med trofasthets bånd nærmere sig, dag for dag. Storme må rase og brendinger slå, aldri min skydende tilflukt de nå, fri fra all fare og egnsten jeg er, trygg i hans armer som har mig så kjær.

Jeg vil til Herrens ære fortelle om de 3 dagers mote vi hadde ved nytt års tid. Det blev kun 3 dage, (for arbeiderne på de forskjellige steder fikk kun så kort tid.) Det blev enstemmig ropt til Herren om seier for disse moter og ennskjont det foltes litt bundet å begynne med, bragte Herren oss herlig seier gjennom bønn, (Forts. 4. side.)

